

Rakkauden kaksoiskäsky

Katri Kuusikallion saarna 23.10. 2011 Järvenpään kirkossa

Armahtavaisuutta minä tahdon, en uhrimenoja, näillä sanoilla välitti profeetta Hoosea jo omana aikanaan kansalleen ilmoituksen Jumalan tahdosta.

Armahtavaisuutta minä tahdon, en uhrimenoja, -toteamus ohjasi Jeesuksen koko toimintaa. Juuri kuulemamme episodi Jeesuksen ja juutalaisen lainopettajan kesken kertoo myös tästä. Nimittäin virallisen juutalaisen laintulkinnan mukaan oli kolme asiaa, jonka varassa koko maailma eli. Ne olivat laki, uhrimenot ja laupeuden teot. Tämä lainopettaja on lämmennyt Jeesuksen puheille ja ymmärtänyt, että rakkauden toteuttaminen on enemmän kuin kaikki lait ja uhrimenot. Jeesus kutsuu suostutellen miestä astumaan Jumalan valtakuntaan.

Niin myös Jeesus kutsuu aina suostutellen meitä uusiin tehtäviimme. Meitä pyydetään antamaan, ei enempää eikä vähempää, kuin koko elämämme uhriksi Jeesuksessa Kristuksessa. Saamme levittää ympärillemme toivoa, iloa, anteeksiantamusta, mutta nimenomaan sen vuoksi, että saamme elää itse näitä asioita todeksi, koska Kristuksen rakkaus synnyttää rakkautemme, hänen armahtavaisuutensa armahtavaisuutemme.

Jeesus suostuttelee meitä tehtäviinsä ja tänään olemme jakamassa erityisesti Maija ja Ossi Kuoppalan ja Christine Erikssonin elämän uusia käännteitä. Pysähdymme näkemään monenlaisia muutoksia elämässä ja ajassa. Namibiassa Jakarandat kukkivat violetteina ja keli lämpenee koko ajan, täällä oranssit lehdet putoilevat puista ja sää kylmenee. Aikoinaan Martti Rautanen matkusti Namibiaan 10 kuukautta ja Kuoppalat lentävät sinne nykyajan mahdollisuuksia käyttäen 10 tunnissa. Kun Christine Eriksson oli työssä Namibiassa, asiat olivat siellä eri mallilla kuin nyt. Sinä aikana, kun olet Ciso ollut Järvenpään seurakunnassa töissä, moni asia on muuttunut.

Mutta kaikkien muutosten keskellä yksi asia ei muutu. Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Jeesus ei ollut vain se joku tärkeä henkilö joka eli kauan sitten ja jota me nyt muistelemme. Jeesus elää ja vaikuttaa nyt keskellämme ja kirkoissaan kaikkialla maailmassa. Hän antaa voiman ja suunnan muutoksiin. Mitä tahansa teetkin, Jeesus toteaa: Rakasta Jumalaa yli kaiken, koko sydäimestäsi, sielustasi, mielestäsi ja voimastasi. Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Jumalan rakkaus on lahja, joka muuttuu meidän rakkaudeksemme ja kohdistuu lähimmäisiimme. Anna ottaaksesi vastaan, ota vastaan voidaksesi antaa.

Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Ohje ei tietenkään tarkoita, että annan lähimmäiselleni sen, mitä haluaisin kovasti itselleni tai sen, mitä luulen hänen haluavan. Parisuhteissa, vaikka toivottaisi yhteistä hyvää, arkiset väärinkäsitykset ovat tuttuja. Yksinkertainen esimerkki voi olla, että mies lähtee illalla lenkille yksin ajatellen, että olisi mukava lähteä harrastamaan liikuntaa kumppanin kanssa yhdessä, mutta mies arvelee, että puoliso ei varmaankaan herkkänä naisihmisenä halua lähteä ulos kylmään syyssään. Nainen miettii pettyneenä, miksi mies ei pyydä häntä mukaansa lenkille, kun samalla voisi jutella ja mies voisi toimia hänelle suojelevana, turvallisena ritarina pimenevässä illassa. Nainen toteaa, että mies varmaan haluaa omaa aikaa.

Puhuminen ja kuuleminen muuttuvat helposti luulemiseksi arjen monissa tilanteissa. Aito lähimmäisenrakkaus on vastuun kantamista omasta elämästä ja eläytymistä toisen asemaan, sen selvittämistä, mitä toinen oikeasti tarvitsee. Vaikka ei voisi täyttää kaikkia toisen tarpeita, niiden kuuleminen on tärkeää.

Jumalan rakkaus kohdistuu erityisesti siihen, mikä on meidän silmissämme kurjaa, vajavaista, hävettävää, halveksittua. Meidän aikanamme moni kokee ja moni haluaa puhua luotettavan ihmisen kanssa itsehalveksunnan, rikkinaisyyden ja arvottomuuden tunnoistaan. Jumala kutsuu meitä kaikkia toimimaan lähimmäistemme sielunhoitajina, matkakumppaneina. Rakkauden kaksoiskäskyn mukaan tehtävämme on välittää eteenpäin rakkautta, joka ei ota toiselta pois vastuuta hänen omasta elämästään, mutta vakuuttaa samalla Jumalan täydellistä rakkautta. Ihminen haluaa tulla nähdyksi sellaisena kuin on, ja tulla hyväksytyksi kaikkien puoliensa kanssa. Jumalan rakkautta ja armahtavaisuutta voimme välittää, kuuntelemalla ja muistamalla, että Jumala ei sano: minä rakastan sinua, koska sinä rakastat minua. Jumala ei sano: minä rakastan sinua, kun lupaat, että et enää koskaan tee mitään paha. Hän sanoo vain: minä rakastan sinua. Se, että olet olemassa, osoittaa jo, että rakastan sinua.

Jeesuksen julistama Jumalan valtakunta käänsi vallitsevat arvot nurin. Jeesus vertasi sitä sinapinsiemeneseen, vallattomaan rikkakasviin. Tänä aikana ihmiset kaipaavat ruohonjuuritason toimintaa, että he saisivat olla toiminnallaan jossain hyvässä asiassa mukana, eikä tarvitsisi jäädä odottamaan yhteiskunnan rakenteiden muuttuvan ehkä sitten joskus oikeudenmukaisemmiksi. Näin on myös Namibiassa. Siellä syyskuussa luterilaisen kirkon naisteologit puhuivat kokoontumisessaan Gobabiksessa naisten rohkaisemisesta yhteyteen toistensa kanssa, miesten ja naisten eroavaisuuksien ymmärtämisestä ja rotujen ja heimojen välisten ennakkoluulojen poistamisesta, yhteyden luomisesta, niin että muutos syntyy verkostoitumalla, yhdessä tekemällä ja yhteyttä luomalla. Näinhän se on täälläkin, ja kaikkialla. Lähdetään liikkeelle hyvän puolesta. Rakkaus synnyttää rakkautta. -Armahtavaisuutta minä tahdon, en uhrimenoja.

Anna-Mari Kaskisen runon sanat kertovat:

Mitä tänään toivottaisin aikaan uuteen, alkavaan? Paljon antaa haluaisin: rakkauden kasvumaan, kärsivällisyyden kielen, ymmärryksen taitoa, hellän, oivaltavan mielen, ystävyyttä aitoa. Vielä antaa haluaisin virkistykseen hetkiä, sylillisen ojentaisin hiljaisia retkiä metsätielle, järvenrantaan, autiuteen erämaan. Piirtää saisit jäljet sanaan, palaisit taas aikanaan. Viimeisenä tahdon antaa lahjan kaikkein kauneimman. Halki elämän se kantaa. Se on siunaus Jumalan. Olkoon siunaus yllä pääsi, minne tiesi johtaakin. Koskettakoon elämäsi siipi taivaan enkelin.